

ven. Ze kijkt naar momenten waarop de persoon in het beeld even elders is: Laurien in het boek dat ze leest, Robert in de gitaar waarop hij speelt. Het zijn legemomenten, vol potentieel.

Manon de Boer zal nog verschillende kerken terugkeren naar Laurien en Robert voor nieuwe momenten nemen wanneer het zich aandient.

werk. Dat onderscheid is waarschijnlijk minder scherp dan het klinkt. Maar het zegt wel iets over haar methode. Het ene verhoudt zich tot het ander als de schets tot het schilderij. Die portretten van Laurien horen misschien bij het eerste: het moment nemen wanneer het zich aandient.

Veronica Brovall in Hopstreet Gallery, Brussel

FUCKING VORMIDABEL

Veronica Brovall, de Zweedse kunstenares uit Berlijn, durft risico's te nemen. Nog wel brute keramiek in 'I'm Your Man', haar tweede solo in Hopstreet Gallery in Brussel, maar gecombineerd met staal en prints op aluminium. Het is een gewaagde clash van vrouwelijke en mannelijke elementen in uitgebalanceerde sculpturen met zwaarden, bijlen en een paar likkende tongen.

Veronica Brovall?

Christine VUEGEN

In de bij mijn bezoek bijna afgelorde opstelling vielen de secure uitwerking en het monument karakter op. Van 'I'm your man', een hoofdwerk, zie je eerst zwaarden van keramiek tegen een silhouet van metaal. Aan de voorkant houdt de hockige figuur, een print van dor gras, de armen omhoog alsof hij zich overgeeft. Maar de zwaarden zitten trekklaar achter zijn rug. Een best eigenaardige sculptuur. Verderop ligt een kluwen zwaarden van keramiek een slangennest op een sokkel, een omgekeerde teil van metaal die zo is bewerkt dat zeer bijna geglaazuurd uitziet. Een meer klassiek werk, zou je zeggen, maar met zwaarden en een bijl. En daartussen steekt een heft de kop op, alsof het een glimmende penis is.

'Fuck you, fuck me', zegt de titade van gebrokken letters op een zigzaglijn van met poeder bewerkte staal, een soort gedachtestreep die vertrekt van een grote print op de vloer. Die röntgenfoto van een doodshoofd komt terug in een wandsculptuur met tongen van keramiek. Er zijn ook twee werken met bijlen die in een stuk hout zijn gegrooid,

keramiek waarvan de rozige kleuren doen denken aan militaire camouflage of een lap spek. Lets vlezigs sluipt binnen, meer indirect, minder bont en minder balig dan de vorige solo van keramicksulpturen. Nu zijn de werken tegelijk meer complex en meer uitgezuiverd en gecondenseerd.

RISKANT TERREIN

Veronica Brovall ('1975) exploreert nieuwe combinaties van materialen en motieven, al komen bepaalde elementen terug. Ten jaar geleden werd ze bekend met collages en grote installaties, waaronder een omgevallen boom onwikkeld met zwart plastic. De digitale prints zijn uitvergroot motieven uit recente collages, en dat gebeurt voor

Door al die zwaarden valt te denken aan het ter-

rorisme van IS. Is het een kruisstocht? "Ik denk

niet dat het een reactie is. Ik hou niet van geweld,

maar het is er. Het zit in ons, het is iets menselijks. Als eigenlijke kunstenaar, een vrouw, vind ik het interessant om me op dat terrein te begeven. Het is een beetje riskant, ik weet niet waarom, ik moet het doen."

Is ze een feminist? "Jazeker. Het is vreemd dat het gewoonlijk niet wordt opgenmerkt. Mensen

vinden mijn werk wel brutaal, humoristisch of

dwaas. 'Fuck you, fuck me' of de dildostoel in

de vorige solo, er zijn niet veel vrouwelijke kun-

stenaars die zoetjes doen. Het is niet zoals Sarah

Lucas, Tracey Emin en Louise Bourgeois, want

ik heb het niet over mezelf. Je kan denken dat het

een reactie is, maar het is eigenlijk ruimte die nog

niet is ingenomen. Iemand moet het doen."

Veronica Brovall, 'Beast won't go to sleep', sculptuur, 2015, geglazuurde keramiek, gepoedercoat staal, digitale print op aluminium, 97 x 67 x 23 cm, courtesy Hopstreet Gallery, Brussel.
© Veronica Brovall

het eerst. Keramiek gebruikte ze in haar afstudeerproject en daarmee werkt ze opnieuw sinds 2010. 'Zet ze dat materiaal in omdat het wordt geassocieerd met een vrouwelijke traditie? Het wordt samengebracht met het machomateriaal staal, flirtend met het mannelijke minimalisme. "Deze tentoonstelling gaat ook over hoe ik het doe. Ik wist niet of het zou lukken toen ik die materialen combineerde of toen ik die sculptuur met zwaarden in haar geheel in de keramiekoven schoof. 'I'm your man' wordt de hele tijd gezegd, net zoals 'fuck you'. En het is dubbel. Het is agressie, overgave, verlangen om gewild te zijn. Ik dacht niet aan de song van Leonard Cohen, maar mensen verwzen ernaar en toen heb ik de overige titels uit die tekst geplukt."

Door al die zwaarden valt te denken aan het terrorisme van IS. Is het een kruisstocht? "Ik denk niet dat het een reactie is. Ik hou niet van geweld, maar het is er. Het zit in ons, het is iets menselijks. Als eigenlijke kunstenaar, een vrouw, vind ik het interessant om me op dat terrein te begeven. Het is een beetje riskant, ik weet niet waarom, ik moet het doen."

Is ze een feminist? "Jazeker. Het is vreemd dat het gewoonlijk niet wordt opgenmerkt. Mensen vinden mijn werk wel brutaal, humoristisch of dwaas. 'Fuck you, fuck me' of de dildostoel in de vorige solo, er zijn niet veel vrouwelijke kunstenaars die zoetjes doen. Het is niet zoals Sarah Lucas, Tracey Emin en Louise Bourgeois, want ik heb het niet over mezelf. Je kan denken dat het een reactie is, maar het is eigenlijk ruimte die nog niet is ingenomen. Iemand moet het doen."

Hopstreet zit evenmin stil. 'Window' is een extra ruimte vlakbij de galerie, een vitrineproject waarvoor telkens een andere curator wordt gevraagd. De aftrap wordt gegeven door nieuwe vlaggen uit de reeks 'Impenetrable' van Otto Berchem, de keuze van Patrick Ronse die Berchems slingers zag in Beaufort 2015.

Veronica Brovall, 'I'm Your Man', (Gallery) en Otto Berchem, 'Impenetrable', curator Patrick Ronse (Window), van 11 september tot 31 oktober in Hopstreet Gallery, Sint-Jorisstraat 109, Brussel. Open do-za van 13-18 u. www.hopstreet.be

Manon de Boer, 'On a Warm Day in July' en 'Laurien', tot 24 oktober bij Jan Mot, Regentschapstraat 67, Brussel. www.janmot.com
'Maud Capturing the Light "On a clear day" is te zien in Drawing, The Bottom Line' vanaf 10 oktober in SMAK, Gent. www.snak.be

vernieuwende omdat ik daar toon dat fictie even belangrijk is als realiteit, door gewoon met een verborgen camera op straat van dagelijkse realiteit een spannende fictiefilm te maken. Van in het begin is het leven onlosmakelijk verbonden met 'storytelling', of het nu gaat om religie, kampvuur of cinema. Nu ik dat werk af heb weet ik waarom filmtaal zo belangrijk is voor mij, omdat het mij via die filmische 'storytelling' in staat stelt om die spirituele zoektocht tot uitdrukking te brengen."

In zijn solotentoonstelling 'Exodus' toont de kunstenaar enkel nieuw werk. In deze tentoonstelling komt een thema aan bod dat hem de laatste jaren bezig houdt, namelijk de spanning die er in ons tijdsgevoel hangt tussen het naderende einde van de industriële revolutie en de nieuwe economische revolutie die op komt is. Op dit moment bevinden we ons op een schaarniermoment. Tegelijk met de technologische opgang beleven we een spirituele neergang, waarin humane waarden waarran we dachten dat ze verworven waren opnieuw op de helling komen te staan. Symbool voor deze onrustige tijden is voor Provost de droom om de ruimte te koloniseren met als voorlopig hoogtepunt de ambitie om mensen naar de planeet Mars te sturen. De Bijbelse titel van de tentoonstelling verwijst naar deze zoektocht waarmee de elite haar plaats wil veilig stellen.

Nicolas Provost 'Exodus' van 12 september tot 14 februari in De Warande, Warandestraat 42, Turnhout. Open wo-zo van 11-17 u. vr van 11-20 u. www.warande.be

Over de kunstenaarspagina
hiernaast

In deze jaargang 2015 worden de kunstenaarspagina's in H ART verzorgd door launeteen en deelnemers van het HISK (Hoger Instituut voor Schone Kunsten) in Gent. In dit nummer is het de beurt aan kandidaat-laureate Raffaela Crispino. Het werk heet 'Giovane Italia', kleurfoto op lambdaprint, slide, projectie op hout. Zelf zegt zij: "Coming from my family photo album, this picture of my father has been taken in a UN military base during the Lebanon War in 1984."